

ŽÁRLIVKA

Lenka Pastorčáková

motto román

Žárlivka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lenka Pastorčáková

Žárlivka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

ŽÁRLIVKA

Lenka Pastorčáková

Praha 2019

Příběh v této knize je fiktivní. Jména, postavy, události i zápletky jsou výtvozem autorčiny představivosti. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými (vyjma zmínek o několika skutečných umělcích), nebo událostmi je čistě náhodná.

© Lenka Pastorčáková, 2019

v zastoupení literární agentury MÁM TALENT, s. r. o.

Cover photography © chainarong06,

Stas Ponomarenko / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1462-0

ISBN e-knihy 978-80-267-1511-5 (1. zveřejnění, 2019)

VĚNOVÁNO

Dědečkovi T.,

který se mě při každém setkání ptával,
kdy už konečně dopíšu tu knížku.

Rodičům,

kterí mě nikdy nezklamali. Díky za to, s jakou
trpělivostí jste snášeli moje neurózy, našlapovali
kolem mě po špičkách a neposadili mě na vlak,
když jsem se – majíc špunty narvané hluboko
v uších – dožadovala bezpodmínečného klidu
na psaní.

Partnerům chorobných žárlivců,

kterí dobrovolně procházejí peklem,
i když by z něj mohli odejít.

Žárlivcům,

protože pro ně není úniku. Peklo jsou oni,
peklo je v nich...

*Pokud žijete s chorobným žárlivcem,
všechno, co řeknete, bude použito proti vám.*

Jmenuji se Renáta a jsem chorobná žárlivka. Přesně tak by zněla má první věta na skupinové terapii v psychiatrické léčebně. Psychology už jsem ze seznamu potenciálních zachránců mého duševního zdraví vyškrtl. Dávno. Jeden z nich, prý renomovaný – tedy asi uznávaný, kdysi v televizní talkshow vysvětloval, že prvním krokem k úspěchu v případě psychicky narušeného člověka je umět si svou narušenost přiznat. Sdílet to klidně celému světu a čím hlasitěji, tím lépe. Tak jsem to řekla. Říkám to, kudy chodím, varuji ostatní sama před sebou, vysvětluji. A výsledek? *Kdybys byla opravdu psychicky nemocná, tak by sis to nedokázala přiznat.* Takové odpovědi se mi dostává. Kdybych prý měla opravdu problém, nedokázala bych o něm tak otevřeně mluvit. Tak co má tedy člověk jako já dělat?

K jednomu psychologovi jsem se dokonce ve svém zoufalství osobně objednala. Měl na mě čas až za čtrnáct dnů. Představte si čtrnáct dnů těšení se na spásu. Na vlídná slova špičkového odborníka, lékařské kapacity, která z vaší hlavy konečně vypoklonkuje obsese, ty nesmrtelné mrchy, které vám zažíva ožírají mozek.

Čtrnáct dnů naděje, že pak už konečně začnete normálně žít. Věřte, že nezačnete.

„Vy že chorobně žárlíte? Není možná,“ sdělil mi pan Kapacita, sotva jsem překročila práh ordinace, a zkoumavě si posunul brýle ke špičce nosu. Nakreslila jsem dva stromečky a dvě lidské postavičky, v obrazech míhajících se mi v rychlém sledu před očima neidentifikovala ani jeden penis a pan Kapacita měl po hodině se mnou brýle téměř na bradě. Nakonec na základě dalších písemných testů konstatoval, že si asi cosi podivného v sobě nesu z dětství, a spokojeně pohlédl směrem ke knihovně, ze které se zašklebil Freud. Účet – sedm set korun českých. Zašklebila jsem se taky, zaplatila a slušně poděkovala.

„Jsem chorobná žárlivka. Být se mnou je peklo,“ sděluji poctivě všem nápadníkům, a to nejpozději na druhém rande. Smějí se tomu, na rozdíl ode mě. Ujišťuji mě, že to zvládnou. Prý přeháním.

„Být s tebou je peklo. Jsi chorobně žárlivá,“ sděluji mi rozhořčeně po třech měsících vztahu. Chápavě přikyvuji, výčitky ale necítím. Neslibovala jsem jim zlatého páva, ale vypelichaného vrabčáka. Nejpozději do roka by vrabčákovi nejraději zakroutili krkem. Přistříhnout křídýlka totiž nestačí.

Ano, varovat před vlastní chorobnou žárlivostí je jistě fér a chvályhodné. Jenže přijde den, kdy i poctivý vypelichaný vrabčák zatouží po teplém hnízdě s roztočilými ptáčky. A tak jsem se jednou rozhodla o své pomyslné vypelichanosti pomlčet. Nelhala jsem, jen jsem mlčela. Rozhodla jsem se předstírat, že mám

tělo pokryté zdravým lesklým peřím, a své svědomí kolébala tím, že onu vypelichanost stejně přece nikdo nikdy nechtěl vidět. Varovat, nebo nevarovat, jaký by v tom byl rozdíl? Zamilovala jsem se do muže, který mohl mít jakéhokoli zlatého páva, klidně celou chovnou stanici. Zamilovala jsem se do myšlenky, že s Ním to prostě zvládnou. Tentokrát už ano. Musím. Naučím se ignorovat všechny obsese, ty věčně hlodající červíčky, udusím je silou mysli. Stejně jako tisíce dalších lidí se stejnou nemocí jsem věřila tomu, že síla lásky mě vyléčí. Hloupost, bláhovost a naivita. Láska žárlivost neléčí, ale přizívuje. Kdybych tenkrát měla křišťálovou kouli a viděla, jakou katastrofu jednou způsobím, nechala bych si svá ošklivá brka. Kdybych tenkrát jen tušila, že ve jménu své sobecké, majetnické, pomatené lásky dokážu nenávratně ublížit zrovna Jemu (a nejen Jemu), a to psychicky i fyzicky, raději bych se nevдалa. Raději bych se ho dobrovolně vzdala. Zase bych hodně hlasitě křičela do celého světa:

Jmenuji se Renáta a jsem chorobná žárlivka.

— — —

Moje babička říkala, že život je jako malé dítě – nikdy nevíte, kdy se podělá. Byla moc slušná na to, aby použila příhodnější ekvivalent k vyměšování.

A tak sedím na terase mé oblíbené restaurace na Střeleckém ostrově, zatížená životem, kterému už to pořádně bublá v břiše, a sleduji všechny ty normální, spokojené lidi.

Proč musím zrovna já udržovat svět v rovnováze permanentní ztrápeností?

Zuřivě se houpu na houpačce s polštářky, v uších Čajkovského *B moll* v podání mého otce. Svého času, v čase mého dětství, patřil k nejúspěšnějším pianistům v zemi. Hrál a skládal, hudbu i texty. Můj virtuos. Nemilovala jsem ho. Jen milovat, to opravdové, čisté a nezištné dětské lásce nestačí. Mého otce jsem zbožňovala a hru na piano považovala za výsadu bohů. Nejspíš proto, že jsem žádného jiného pianistu neznala. Když táta hrál, vydržela jsem celé hodiny, hladu i žízní navzdory, nehybně sedět a sledovat jeho štíhlé snědé prsty ladně tančící po klávesách. Zbožňovala jsem ho tak silně a bolestně, jako by se od jeho přítomnosti odvíjel každý můj nádech. Když se odstěhoval do Paříže, beze mě, bylo mi šest a začala jsem se dusit. Diagnóza lékařů – astma. Moje diagnóza – konec dětství.

Dnes jsem ho zase viděla. Jeho odjezdy už tolik nebolí, vlastně teď paradoxně bolí víc jeho příjezdy. Dárčky, které nezalepí dávno polámané srdce, přiškrčená konverzace obezřetně kulhající kolem společné minulosti. Čím víc se usmívá, čím víc mě objímá, tím víc to bolí, protože nic z toho nezakryje fakt, že čas strávený s ním je pouze časem tiše odtikávajícím jeho návraty do Paříže. Do jeho domova, kam já už nepatřím.

Jako dnes. Zbyla po něm jen zapomenutá empétrojka. Čajkovského střídá jemné ťukání do kláves. Zpočátku téměř neznatelné, ale jak postupně graduje,

mám pocit, že prostupuje celým mým tělem. Nádher-
ná melodie mi bublá v srdci. Tajemně krásná. Neuvěřit-
elně dojemná. Táta mě učil, že v melodiích přetrváva-
jí naše vzpomínky. Nevzpomínám si na žádnou, která
by se pojila k této skladbě, nevzpomínám si dokonce
ani, že bych tu melodii vůbec kdy slyšela, ale ty tóny
vykrojené prsty mého otce... Jako by mě hladily, nad-
nášely mě na hladině blaha, možná snad přímo v ma-
teřském lůně... Dokonalá harmonie.

A pak se to stane. Zazní její hlas. Hlas neznámé ženy,
jemný jako peříčko dopadající na hedvábí. Nevinný
jako bezbranný ptáček, anděl třepetající křídly z medu.
Něco v tom hlase ale způsobí, že se mi stáhne hrdlo
a zrychlí tep. Její hlas mi prorůstá kůží dovnitř, vlévá
se do žil, koluje končetinami, pálí v útrokách, v mase,
v kostech, v očích, tahá za řasy. Cítím vlastní pulz vib-
rovat až v konečcích prstů. Ten hlas mě současně při-
tahuje i děsí. Znepokojuje mě. Znervózňuje. Rozčiluje.
Ne, přímo mě deptá. Bolí. Jako by mi někdo dával
pod hlavu nejjemnější polštář naplněný tisíci drobný-
mi špendlíky. Ultralehký hlas, který mě stahuje dolů
a topí pod zrádnou hladinou blaha.*

Co se to jen děje? Chci ho vypnout, učinit tomu
mučení přítrž, ale jako by mě paralyzoval. Cítím prud-
kou křeč v rukách, neovládám vlastní prsty. Ten hlas
se mi zabodl pod nehty, které se každou chvílí zkroutí
hrůzou. Ano, je to v tom hlase, musí to být v něm. Jako

* Píseň je zdarma ke stažení na www.zarlivka.cz, pod heslem: za-
rlivka_renata_song/180219.

by zněl přímo vprostřed mého srdce, jen pro něj. Jako by mi chtěl sdělit nějaké dlouho skrývané tajemství. Zatížil mi hrudník – nemůžu se nadechnout. Ucpal mi krk – nemůžu polknout. Svaly i ústa mi brní, potím se. Ne, tohle rozhodně není astma. S vypětím všech sil neobratně vytrhnu sluchátka z uší. Cinknutí o stůl, otáčející se lidé, ticho. Zapru se do sedadla a snažím se dýchat. To už se ke mně hrne podešený číšník.

„Jste v pořádku, slečno?“

„Ano, vlastně moc ne, je mi zle, nemůžu dýchat. Můžete mi přinést trochu vody, prosím?“

„Jistě. Nechcete si na chvílku lehnout do kuchyně? Pojdte,“ tahá mě za loket.

„To snad nebude třeba, už je to lepší, to jen ta...,“ zarazím se. Jak taky vysvětlit, že za můj stav může obyčejná písnička? Hlas neznámé ženy? „Jen tu vodu, děkuju.“

Vrátí se ani ne za minutu. Mezitím se mi podařilo začít zase pravidelně dýchat. I ostatní potíže postupně odeznívají. Lidé už se zas věnují svým chytrým telefonům. Vyklopím do sebe celý obsah sklenice a studené sklo si přiložím na čelo.

Co to jen mělo znamenat? Opravdu mě paralyzoval hlas neznámé zpěvačky, nebo mé tělo jednoduše potřebovalo záminku, díky níž by se mohlo konečně zhroutit, protože k tomu, abychom se mohli odrazit, potřebujeme dopadnout až na dno? To ty dotírající myšlenky. Nenechají mě žít. Ničí mě. Vysávají. Už zase jsem zajatcem vlastního mozku. Přitom prý váží jen dvě procenta celkové hmotnosti lidského těla. Jak

je tedy možné, že ta zanedbatelná dvě procenta jakési nechutné hmoty dokážou držet v šachu zbylých osma-
adevadesát procent? Jak je možné, že něco tak nicot-
ného, jako tento nevzhledný zašmodrchanec, dokáže
člověka tak trápit? Nenávidím vlastní mozek za jeho
samozvanou hyperaktivitu. Nenávidím ho za to,
s jakou vlezlou škodolibostí si se mnou ten ochmelka
pohrává. Podle Hanse Christiana Andersena rozum
slouží jen k tomu, aby bylo čím zraňovat srdce. Něco
na tom bude.

Už druhý den nemůžu jíst, spát, kruhy pod očima
měla zamaskovat vrstva make-upu, který právě zdolá-
vá rekord ve stékání po mé tváři, umaštěné vlasy scho-
vávám pod baretem. Nemám sílu ráno vstát z poste-
le, natož vynakládat energii na mytí vlasů. Chorobná
žárlivost je ta nejkrutější pijavice. Nejnemilosrdnější
energetický upír, který vás z běžného života uvede do
stavu vegetace. Vidíte, slyšíte, ale nežijete. Jen trpí-
te. Pokud chorobně žárlíte, máte dvě možnosti – žít,
nebo žárlit.

„Co tady blbneš s tou sklenkou?“ vyruší mě z roz-
jímání na houpací zvučný hlas mojí nejlepší kama-
rádky. „No ty vypadáš, potěš pánbů.“ Mony, mé lepší
a o dvanáct let moudřejší já. Energicky mě líbá na obě
tváře, aniž by přitom přišla o miligram rtěnky. Jako
vždy vtipná, jako vždy usměvavá.

Můžete mít jen jednu přítelkyni, ale pečlivě si ji
vyberte. Tak nějak to napsala má oblíbená filozofka
Muriel Barberyová. Mám vlastní verzi: Můžete mít
desítky kamarádek, ale pokud mezi nimi nenajdete

jednu opravdovou přítelkyni, nepoznáte cenu přátelství. Já na tu svou, pečlivě vybranou, čekala devatenáct let.

Seznámily jsme se před devíti lety. Já byla devatenáctiletá studentka sociologie, co bydlí na koleji se společnými sprchami, jezdí stopem, obléká se ve výprodeji a večerí těstoviny s kečupem (v lepších dnech posypané strouhaným sýrem). Jí bylo jedenatřicet, bydlela ve vlastním bytě se dvěma koupelnami, vozila se v luxusní audině, místo pásku nosila precizně naaranžovaný šátek značky Hermès vždy uzpůsobený barvě bot a s přítelem večerela v restauracích, kde já bych si mohla objednat nanejvýš vodu z kohoutku. Nebyla to snobka, prostě zaslouženě brala, co život v tomhle ohledu nabízel, protože jí to stejnou měrou zase bral jinde. Ten den jsme si ale byly rovný. A měla jsem to být právě já, kdo jí zásadním způsobem vstoupí do života.

Poznaly jsme se na místě, kde jsou si rovný všechny ženy. Bohaté, chudé, krásné, obyčejné, všechny v neliכותivé nemocniční košili, všechny odevzdaně snášející pokyny jako pokrčte kolena, dejte nohy od sebe nebo nadzvedněte zadeček. Těžko zůstat dámou na jednotce intenzivní péče. Bez make-upu a bledá, na odkrytém břiše červené pooperační pruhy, v ruce zapíchnutá kanyla a nad tím vším účastná hlava pohledného doktora, kterého zajímá, jak se cítíte. *Je mi fajn*, slyšíte vlastní hlas, přidušený odeznívající narkózou, ale ve skutečnosti si říkáte cosi o tom, že v tak nedůstojné pozici jste se ještě před (pohledným) mužem neocitla. Přesto mi na tom místě bylo svým způsobem dobře.

Vlastně víc než to. Bylo mi skvěle. Skvěle tím zvláštním, mrzce egocentrickým způsobem. Po dlouhé době jsem se totiž cítila být středem něčího zájmu, být opečovávaná. A nejen to, dokonce stejně opečovávaná jako všechny ženy na postelích kolem. Tady žádnou nehladil manžel po vlasech, nedržel ji za ruku, žádné nepřinesl snídani do postele. Jen my a nemocniční personál. V té době už jsem byla téměř rok bez partnera, kvůli žárlivosti, samozřejmě. Rozhodla jsem se víc netrápit sebe ani další muže. Tady, hýčkaná sestřičkami, jsem se cítila šťastná. Nevinné pohlazení doktora při vizitě bylo prvním mužským dotekem, kterého se mi za uplynulý rok dostalo.

K nemocnici jsem přijela veřejnou dopravou, postavila na zem odrbanou tašku s ručníkem, pantoflemi a zubním kartáčkem a jala se studovat jízdní řád pro zpáteční cestu. Právě v tu chvíli jsem chtě nechtě zaslechla onen telefonický rozhovor. Ten, který mi tu noc nedal spát. Zmítala jsem sebou v posteli, litovala, že jsem si nenechala vnutit prášek na spaní, a zatímco ostatní pacientky pokojně oddechovaly, já přemýšlela nad tím, která z nich je onou nic netušící nebožáčkou. Jen já věděla, že až se jedna z nich vrátí domů, nenajde tam už láskyplnou náruč milovaného partnera. Jedna z nich ještě netuší, že i ona je tady, na nemocničním lůžku, mnohem šťastnější, než bude ve vlastní posteli, v domě, kde jí ho všechno bude připomínat. Možná bude plakat, možná jen zírat do stropu a přemýšlet, co by bylo kdyby. Kterou z nich tohle čeká, jsem se měla dozvědět hned ráno.

Pomalů se šourala od umyvadla ke své posteli, podepřená příčinlivou sestřičkou. Vysoká, dobře stavěná černovlasá žena s velkým poprsím a zbytkem zubní pasty v levém koutku úst. Snažila jsem se nekoukat na zaschlou krvavou skvrnu na její noční košili, připomínku toho, co jsem vyrozuměla už během vizity. Tahle žena nebude mít vlastní děti.

„To je váš muž?“ zeptala se jí sestřička, když ji opatrně ukládala zpět do postele.

Žena nadšeně kývala hlavou. „Skoro, jsme zasnoubeni.“

„Gratuluju. Je to fešák. Však vás za ním už brzo pusťme.“

Automaticky jsem natočila hlavu k fotografii na nočním stolku černovlásky, příliš vzdálenou na to, abych rozeznala detaily, přesto dost zřetelnou na to, aby se mi přeskupily žaludeční šťávy v náhlém záškubu poznání. Nebylo pochyb. Na fotografii předváděl oslnivý chrup muž, kterého jsem včera viděla a slyšela telefonovat, když před nemocnicí pokuřoval. Teď bych onen telefonát nejradši vymazala z paměti, přisoudila ho ponaróznímu zmatení, schovala se pod peřinu a dál si užívala zaslouženou chvilku blaženosti. Co je mi vlastně po něm? Co je mi po ní? Co je mi po kom? A pak jsem se jí podívala do očí. To smíření s osudem, ať je jakýkoli, to nadšení, ta energie vykřesaná z nefalšovaného dna, ten život prýstící z ženy, ve které se další život nikdy nerozbují. Vzali jí dělohu i oba vaječníky. Postupně z ní několika operacemi vykuchali ženství, jako když lžičkou vyloupnete vnitřek škeble, ale to pod-

statné si vzít nikdy nenechala, svou sílu. Najednou ve mně vykvetla silná náklonnost. Jako bych tím nechtěně vyslechnutým telefonátem převzala za neznámou černovlásku s rakovinou jakousi nevysvětlitelnou zodpovědnost.

„Chtěla bych domů už dneska,“ poprvé jsem zaslechla její zvučný hlas, tolik kontrastující s jejím chabým zdravotním stavem.

Sestřička zdvojnásobila velikost svých šedých očí. „To v žádném případě, dyť sotva chodíte, jste po operaci.“

„Snoubenec je doktor, postará se o mě.“ Při těch slovech moje bouřící se žaludeční šťávy vystřelily směrem vzhůru.

„Počkejte na vizitu, ano? Zatím odpočívejte.“

Rentgenovala jsem tu natěšenou ženu očima, jako bych snad mohla zmírnit její optimismus, a imaginárními popruhy ji poutala k posteli.

Cestou z toalety jsem se přikradla k sestřičce.

„Nesmíte ji pustit domů dřív, než to bude nezbytně nutné. Nikdo se o ni nepostará, bude tam úplně sama,“ upozornila jsem ji tlumeným hlasem. Zmatečně na mě vytřeštila starostlivé oči, ale poté, co jsem jí převyprávěla obsah vyslechnutého telefonátu, spiklecky na mě mrkla. Před vizitou jsem ji zahlédla diskrétně rozmlouvat s lékařem, s hlavou natočenou směrem k černovlásce.

Pustili ji druhý den, stejně jako mě. Přesněji řečeno, ona podepsala reverz, zatímco já, ač nerada, jsem domů po drobné, bezproblémové laparoskopii musela.

Zavolala si taxi a znepokojený personál ujišťovala, že snoubenec jen zrovna nemůže v práci zvedat telefon. Počká na něj tedy doma. Střetly jsme se na recepci kliniky, kde jsem si zavazovala tkaničky a přehrabovala se v tašce tak dlouho, dokud se neobjevila s kufříkem Gucci na kolečkách. V těle bolest, v očích jiskry. Sotva hýbala končetinami, ale na tváře už si nanasla růž, na rty rtěnku, na oči řasenku a natupírovala si vlasy. Kvůli němu.

„Máte odvoz? Nechcete někam přiblížit? Za chvíli tady mám taxi,“ zeptala se mile a já už v duchu nasedala. Pětadvacet minut, abych ji během jízdy připravila na to, co ji doma čeká. Že ji tam nečeká nic. Nikdo. Pětadvacet minut, abych ukončila její léta štěstí. Mám se do toho vůbec plést? Vyřešila to sama. Nepustila mě ke slovu. V taxíku se rozpovídala natolik, že mě nakonec pozvala k „nim“ domů na kafe, aby mi cosi dopověděla. Co, to už si dnes nepamatuji, možná jsem ji tenkrát ani nevnímala. Na to, co následovalo, když otevřela dveře bytu, ale nezapomenu nikdy. A nikdy ji nepřestanu obdivovat za to, s jakou noblesou svůj úděl přijala.

Stála opřená o rám dveří a koukala směrem k monstróznímu botníku, kde pod pěti dlouhými policemi plnými dámských bot zela ta poslední, spodní, prázdnou budoucností, zatímco ještě před pár dny se tam nejspíš blyštěla řada drahých pánských polobotek. Pak své bolavé tělo naklonila do obrovské šatny a pokývala hlavou. Jen pokývala hlavou. Nic víc. V kuchyni na stole stála váza s obrovským pugétem rudých

růží, klíče a cedulka s lékařsky naškrábaným vzkazem: *Odpusť mi, Mony, bez dětí to nezvládnou. Už se ti nemůžu podívat do očí.*

„Tak to bychom měli,“ konstatovala, zatímco plnila varnou konvici vodou. Třásl se jí ruce.

Stála jsem tam vedle ní a nevěděla, co říct, jak se tvářit, jestli ji obejmout, nebo se raději vypařit. Najednou se zdálo tak nepatřičné přihlížet neštěstí neznámého člověka, připadala jsem si jako voyeur, podvodnice, která se přimíchala do života někomu, kdo měl a chtěl být v takovou chvíli možná raději sám. Styděla jsem se, přišlo mi hloupé, jak křečovitě tam stojím, jak úporně držím ruce podél těla, jak mlčím, jak dýchám... A tak jsem jen polkla a zeptala se, co pro ni můžu udělat.

„Mohla bys skočit naproti k Vietnamcům pro mlíko a nějaký tyčinky, nebo co máš ráda?“ podala mi peněženku a klíče patřící dřív jejímu partnerovi. „Jo, a neurazíš se, když tě poprosím, abys vynesla odpadky?“ upřela na mě unavený pohled tmavých očí.

Nechápavě jsem zírala na prázdný odpadkový koš, ale Mony švihla pohledem po pugétu.

Nikdy jsem se nedozvěděla, jak se ten muž jmenoval. Když jsem se vrátila s igelitkou plnou jídla, Mony spala na velkém koženém gauči, vedle sebe zmuchlaný kapesník, pod očima rozmazanou řasenku, srdce ve spící křeči. Uspal ji pláč. Neznámého lékaře ze svého srdce nevyvětrala tak snadno a rychle jako vůni růží z obývacího pokoje, ale nikdy už ho nezmínila. A já se nikdy nezeptala.

Dlouho jsem si myslela, že všechno, co potřebujeme k životu, jsou odpovědi. Díky Mony vím, že to platí jen pro některé z nás, pro ty slabší. Ne pro Mony. Zachovala se jako pravá dáma. Ani jedna otázka, ani jedna vyčítavá esemeska. Tím zvítězila. Nikdy se nedozvěděla, co jsem před nemocnicí vyslechla já, když její životní láska, muž, kterého si chtěla vzít, telefonoval s milenkou. Že ji s ní podváděl téměř rok. Že se s Mony ve skutečnosti nikdy zasnoubit nechtěl, ale neměl dost odvahy neudělat to. Že neměl dost odvahy ani na rozchod, a tak to od milenky dostal příkazem: *Po operaci už s ní nepromluvíš!* Nikdy se moje nejlepší kamarádka nedozvěděla, že v době, kdy jejím břichem projížděl skalpel, v břiše její sokyně už dávno rozkvétal nový život.

Přikryla jsem ji dekou, uvařila poctivý hovězí vývar a meduňkový čaj s medem. Zůstala jsem u ní týden. Její klíče už mi zůstaly napořád. Jen je o dva roky později vyměnila za klíče od rodinného domu, kam si ji nastěhoval Milan, další muž jejího života.

Devět let se od ní učím. Devět let se snažím pochopit, v čem spočívá síla její osobnosti. Snažím se nasát alespoň kapku z oné samoregenerační schopnosti, která jí umožňuje zvedat se už během pádu. Její upřímnost, bolavá a osvobozující zároveň, mě za ty roky nesčetněkrát vyvedla z nekonečných vod tápání a navedla správným směrem. Našla jsem v ní sestru, po které jsem celý život toužila.

Vlastně jednu mám, nevlastní. V Paříži, samozřejmě. Táta ji tam vyženil. Jmenuje se Natali a mám s ní

společného asi tolik, jako s jakýmkoli hostem této restaurace. Vím toho o ní stejně tolik. Vlastně vím jen to, že má všechny předpoklady k tomu, abych jí nejen záviděla, ale abych ji taky nenáviděla. Má mého tátu. O mě nikterak nestojí. Proč by taky měla? Když jsem k nim v létě přiletěla do Paříže, spala u kamarádky a ani se neobtěžovala přijít mě pozdravit. Vlastně jsem jí za to vděčná. Víte, není to nic moc, vidět, jak se na ni usmívá. Jak je na ni pyšný. Proč vlastně? Vždyť ani není jeho. On ale její je. Víc než můj. Ona, nevlastní, cizí dívka, je u něj doma, zatímco já, jeho vlastní dcera, jsem u něj pouze na návštěvě.

„Tak co ti proved?“ zkoumá mě teď zpoza velkých slunečních brýlí žena, která je mi mnohem bližší než Natali. Mony.

Sundám si sklenici z čela.

„Jak víš, že jde o Davida?“

Protočí panenky.

„Mám tě přečtenou líp než šekovou knížku vlastního muže,“ směje se.

„Co si dáte?“ zacvrliká blondátá servírka s prodlouženými vlasy a úsměvem amerického stomatologa.

Mony automaticky objedná dvě ledová kafe s příchutí baileys a počká, až se dívka vzdálí.

„Jestli se usměje o trochu víc, odpadne jí vršek hlavy. Co to sem zase nabrali?“ Jestli něco opravdu nesnáší, tak afektovanost, strojené úsměvy a barbíny s čivavou nacpanou ve vuittonce.

„Tak povídej, holka nešťastná,“ vyzve mě, jen co se s dvěma vysokými sklenicemi přemístíme na kraj tera-

sy, ke stolku s parádním výhledem na hladinu Vltavy i panoramata Prahy. Závidím jí tu lehkost, s jakou proplovává životem. Zatímco Mony opravdu žije, já jen existuji. Přežívám. Chorobný žárlivec může být buď šťastný, nebo zamilovaný. Jedno s druhým se vylučuje. Žití mě zabíjí.

„Už to přišlo. To, čeho se bojím celého čtvrt roku,“ odpovím dramatičtěji, než jsem zamýšlela, čímž spojím Moničino obočí v hrubou černou linku.

„Áha, takže co udělal? Ne, zpřesňuji dotaz: Co PODLE TEBE udělal?“

„No, zatím nic, ale správně dotaz zní: Co se chystá udělat?“ Chvilí si prsty pohrávám se sluchátkem připevněným k empétrojce, pak hluboce vydechnu, a snažíc se vyhnout bolestínskému tónu, který je mně samotné odporný, pokračuji: „Na tohle prostě nemám, znám se. Nechci mu dělat scény, teď, když jsem se dokázala tak dlouho ovládat. Ale tohle prostě nezvládnou. On už si to celé naplánoval, chápeš? Nevím, jestli se s ním nemám rozejít, dokud je čas, a ušetřit trápení nám oběma. Víš, co bude následovat, znáš mě. Stejně ho ztratím. Odpudím ho, jako všechny před ním a...“

Rázně mi vztyčí před očima pěstěnou dlaň.

„Zadrž. Dokud je čas, říkáš? Zbláznila ses, nešťastnice? Dyť máš pár dnů před nehorázně luxusní svatbou. Zhubla jsem kvůli tobě čtyři kila, abych se vešla do šatů.“

„Mony, já to myslím vážně.“

„Óká, tak počkat,“ mávne na servírku a objedná dva panáky, přestože dobře ví, jak tvrdý alkohol nesnáším.

„Tak povídej, přeháněj. V tvém případě spíš to druhý,“ pohodlně se vpije do křesla a opálené ruce založí na hrudi.

Stydím se, ale sdělená starost – poloviční starost. Říká se to tak, ne? K čemu by nám jinak byli přátelé? Před Mony navíc nemusím mít tajemství. Nebude se mi smát, že jsem blázen. Ona totiž ví, že blázen skutečně jsem.

„Mony, je mi jasné, že jde před svatbou asi o celkem běžnou věc, ale jen pro normální lidi, víš? Pro mě rozhodně ne,“ zbytečně se ospravedlňuji. „Já kvůli tomu už dva dny nespím a čekám, že to můj mozek nějak přijme, zpracuje, jenže to se asi nikdy nestane. Začínám být na Davida nepříjemná, ale bojím se mu říct proč. Nepochopí to. Do téhle fáze jsem nikdy nechtěla dospět.“

„Renčo, nech těch keců kolem a kolem a řekni mi, co se děje.“

„Proč to musel udělat, sakra? Možná jsem mu měla nějak předem naznačit, aby něco takového nedělal a...“

„Renáto! O co jde?“

„Naplánoval si rozlučku se svobodou.“ Tak a je to venku. Stydím se a zároveň cítím obrovskou úlevu. Má starost je odteď i Moničina starost. Pravidlo půle-né bolesti.

Úlevu čtu i z její tváře. Usmívá se. Zřejmě čekala něco daleko horšího, nebo vlastně nejspíš čekala něco alespoň trochu špatného. Pochopitelně, ona to má totiž v hlavě v pořádku. Jenže pro chorobnou žár-

livku je představa bujarého pánského večírku se strip-térkami a hektolitry alkoholu, který splachuje zábrany, hotovým peklem. Proč se chce vlastně někdo ženit, když vnímá manželství jako ztrátu svobody, a ještě má potřebu loučit se s ní s přispěním nějakých rozhodnožek? Rozlučka se svobodou rovná se pouhé alibi pro nevěru. Takové je myšlení chorobných žárlivců. Může nás vůbec normální člověk pochopit?

„Krindapane, to je mi teda hřích,“ snaží se Mony žertovat, pak ale zvažní. „Já vím, jak tě takový věci niče, ale probůh, proč si kvůli tomu ničit i krásnej, fungující vztah? O nic nejde. Tohle přeci zvládnem.“

Množné číslo vycházející z jejích úst mě trochu uklidní.

„A co mám teda dělat?“

„Ježíšikriste, co bys asi tak měla dělat? Tak mu asi řeknu, že jsem z toho celá vedle sebe a je to, ne? Nosil by tě na rukou, na žádnou rozlučku by nešel. Vůbec ho nenapadlo, že by ti to mohlo vadit. Dyť je to jen chlap, proboha.“

„Ty to nechápeš. Jestli to nakonec udělá, nebo ne, je úplně fuk. Důležité je, že něco takového vůbec udělat chtěl. Vypovídá to o něm, jaký je a co potřebuje. Nechci ho omezovat v jeho přirozenosti. Jestli to zruší, tak jen kvůli mně, ne proto, že by to nechtěl. A víš, co to bude znamenat do budoucna? Bude se mi bát o podobných akcích říkat. Prostě mi je zatají, aby to se mnou nemusel řešit.“

„No tak tě to aspoň nebude trápit. No, teď vážně, nemyslím si, že je zrovna David takovej.“

„Všichni byli. Vzpomínáš? Když jsem jim řekla, že mi něco vadí, příště radši mlčeli. Třeba Luboš.“

„Pokud si dobře vzpomínám, vadilo ti, že Luboš chodí do smíšený sauny, a nenechala sis vysvětlit, že tam nechodí očumovat nahý ženský. A pokud si stále dobře vzpomínám, tak pak, po tvý scéně, dojížděl ten nebožák třicet kilometrů do ryze chlapský sauny, což jsi tolerovala jen do chvíle, než jsi z něj vypáčila, že existuje nepatrná možnost, že cestou z tý chlapský sauny zahlédne nahou ženskou mířící do oddělený dámský sprchy.“

„No dobře, uznávám, že to jsem trochu přepískla.“

„Trochu?“

„No dobře, tak dost. Ale pamatuješ si Viktora? Hm?“

„Myslíš toho chudáka, kterej ti přes e-shop koupil famózní sexy obleček a tys s ním tejden nemluvila, protože podle tebe si na stránkách dotyčného e-shopu prohlížel ženský? A je to tentýž Viktor, kterýho jsi lstivě lákala na společný sledování lesbickýho porna, a když chudák konečně kývl, tak jsi mu vyčítala, že mu nestačíš? A bavíme se o tomtěž Viktorovi, kterej...“

„No dobře, chápu, máš naprostou pravdu, jako vždy,“ v duchu se chvíli směji. „To ale nic nemění na faktu, že Davida ani nenapadlo navrhnout, abychom měli rozlučku společnou. Proč asi? Aby si mohl užívat a já to neviděla.“ Lupnu do sebe panáka.

„Společnou rozlučku? Děláš si srandu? To by trochu postrádalo význam loučení se svobodou, nemyslíš?“

„A proč by mělo? Vždyť o tu pitomou svobodu přicházíme oba dva, ne? Připravujeme se o ni navzájem, tak proč se s ní nemůžeme společně loučit? Navíc já manželství jako ztrátu svobody vůbec nevnímám, já se na manželství těším, tak proč on ho vnímá jako počátek nesvobody?“

„Je to zvyk, tradice, Renčo. Někdo to nazval kulantně rozlučka se svobodou, tak se to tak prostě jmenuje, ale všichni víme, že je to poněkud decentnější název pro normální chlastačku. A na tu má čas od času právo i David. O nic přece nejde. Dyť my si můžeme udělat parádní dámskou jízdu.“

Chvíli hledím na poklidnou hladinu Vltavy a snažím se uvést do stejného stavu své myšlenky. Přehazuji si v hlavě Moničina slova z jedné hromady mozkových buněk na druhou, dokud se mezi ně nepřimíchá další samozvaný argument proti.

„Když se vdávala Kamila, společnou rozlučku měli, pamatuješ? A Roman s Vendulou pozvali kamarády na zahradu a grilovali sele. Tak proč zrovna můj David musí jít někam pařit a automaticky beze mě, hm?“

Mony rezignovaně rozhodí ruce do vzduchu.

„A co ti na tom vlastně tak vadí? Tak bude mít pánskou jízdu, no a? Trochu popije a pak se poblije. A co?“

„O pití tady ale přece vůbec nejde. Dobře vím, jak probíhají rozlučky. Kamarádi mu stoprocentně objednájí nějaké kurvy.“

„Renčo, proboha. Sama nevěříš tomu, že by tě pod-